

Ἀχάρνα, ἢ Ἀχάρνη εἶναι εἶδος ἐχθρὸς ἐξηγουμένον· ἡ μαινίδιον δὲ, ὑποκοριστικὸν τοῦ μαινίς, λέγεται ἡ σαρδέα. Ὁ δῆμος Ἀχάρνης, ἢ Ἀχαρνῶν ἦτο ὁ μέγιστος τῶν τῆς Ἀττικῆς· φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης, ἢ ἄλλος τις κωμικὸς παίζων, ἡ σπουδῶν εἶπε περὶ τοῦ δήμου τούτου· εὐὺς ἐστὶν ἡ Ἀχάρνη, ἀλλὰ μαινίδιον καὶ ἐκτοτε ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα Μαινίδιον.

Χαστιά, (χωρίον τῶν Ἀθηνῶν) ἐκλήθη ἀπ' ἀρχῆς τῆς κατοικήσεως τῆς Χαστιά διὰ τὴν κατωμένην θέσιν τῆς (χάω, χαστὸς κατ' ἡμᾶς· χωστὸς) ὁ δὲ Ἡσυχίος λέγει Χαστιά καὶ Χαστιεὺς δῆμος. Οἱ δημογράφοι τῆς κυβερνήσεως κακῶς ποιοῦντες παρέβλεπον τὴν ὀνομασίαν ταύτην, οὕτε συμπεριέλαβον τὸν τόπον εἰς τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς.

Μεσόγεια, λέγεται μέρος τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὅπου ἐκτετράθη μέχρι τοῦδε ἐκ τοῦ ἀρχαίου μεσογείας, μῆς· τῶν τεσσάρων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς· ἐπὶ Κρανταῦ βασιλεὺς καλουμένων οὕτω «Κρανταί, Ἀθίς, Μισογεία, Διακρίς.»

Λιόπεσι (παρὰ τὸ Ἀλβ. Λιόπε ἀγέλαδα) χωρίον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὰ μεσόγεια. Τὸ πάλαι ὑπῆρχε παλαιὸν οὕτω Ἐχελίδα, Ἐχελιδού, χωρίον ἀκατοίκητον ἐξ Ἐχελιδῶν ἥρωος, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ μετοίκησαν εἰς Λιόπεσι ὀφθιμνότερον.

Δραγουμάνος, χωρίον ἀπέχον τῶν Ἀθηνῶν μίαν καὶ ἡμίτιαν ὥραν, συνορεύει πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὸ χωρίον Θέλιες, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὸ ὑποστατικὸν τῆς βασιλείας Ἀμαλίας ὠνομασθησὶν παρὰ δραγουμάνοντι (διερμηνέα) τῆς Υ. Θύρας ἐλθόντα περὶ τὰ τέλη τοῦ Πλάτωνος εἰς Ἀθήνας καὶ ἀγοράσαντα τὸ χωρίον αὐτό.

Ἡ δὲ Φλέγα παρᾶγεται ἐκ τοῦ Φλύα, ἀρχαίου χωρίου τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται, διότι ὁ τόπος φλύα ἢ ἀναδρύει ὕδατα πολλὰ καὶ, ἐκ τοῦ φλύα δὲ ἔγενετο φλέγα, συγγενὲς τοῦ φλύα, ὅθεν τὸ φλέγα καὶ φλύα. Καλάνδριον, χωρίον Ἀττικῆς παρὰ τὸ χόλαργον, καὶ χολαργία, αὐτὸθεν κατήγετο ὁ Περικλῆς.

Δεκέλλεια, περιώνυμον χωρίον μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἀττικῆς, σήμερον Μαλακασαί. Πόθιν δὲ τοιαύτην παραλαβὴν· Οἱ Σταυροφόροι φράγχοι μὴ δυνάμενοι νὰ προχωροῦσι Δεκέλλειαν, ἔλεγον De cella ὡς συνώνυμον τοῦ De cassa· μὴ εὐρίσκοντες δὲ οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν, οὕτως ἔρποντο αὐτοὶ διαβαίνοντες εἰς Ἀθήνας ἀπὸ Εὐβοίας, τὴν ὁποίαν κατεῖχον καὶ ἐκείνην, ἐκάλισαν εὐπερίστετοι μετὰ τοῦτο τὴν dela cassa μαλακάσαντα καὶ ἔσαν δηλ.

Ἰμμητὸς ἐπὶ φρεγγοκρατίᾳ ὠνομασθὲν μάττος ἐπὶ ἀποκοπὴν παρὰ τὸ Ὑμῆτος (ῥωμικῆς προγορεύσεως) Ἰμμητὸς εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα τῆς Ἰταλίας· αὐτὰ δὲ ἡ λέξις μάττο τῶν Ἰταλῶν μεταφρασζομένην ἔσται τὸ Τρελλός.

Κάλαμος, κώμη Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὠρεῶν τὸ ἐπὶ ἐλέγετο Ψαῖς (ἴτε φάλα) ἐξ οὗ ψαπαρόν, ψαπαρόν, ψαθυρόν· ἔχει συνώνυμον τὸ ῥίψ, ῥίπη σημαίνον τὴν ψαθάν καὶ κάλαμον.

Μυρρινού=Μυρρινούττα.

Προβλίνθος=βλάνθος, Βελαντιδιὰ ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος.

Ραμνοῦς=Ἐρημόκαstron.

Ὀρωπός, σήμερον κακῶς λέγεται δῆμος Πειραία ἢ Περαιάς· διότι δημογράφος τῆς Κυβερνήσεως μὴ ἐννοήσας ὅτι ἡ Πειραικὴ γῆ τοῦ Θουκυδίδου (Συγ. β.). Οἱ Πελοποννήσιοι φθάσαντες εἰς τὸν Ὀρωπὸν ἐκάκουον τὴν Πειραικὴν καλουμένην γῆν, σημαίνει τὴν κατὰ τὰ πέρατα, τὰς ἐσχατίας δηλ. τῆς Ἀττικῆς εὐσαν, ἐνόμισεν ὅτι ὑπῆρχε τόπος Πειραία.

Καλαδρίτιον, χωρίον Ἀττικῆς τὸ πάλαι Ὑδα, εὐδα, γουδα (διὰ τοῦ διγαμματος) ἐξ αἰτίας τῆς κοιλώδους θέσεως· ὠνομασθὲν οὕτω παρεφθαρμένως ὡς ὑπὸ τὰς Δειροδας (ἄλλο χωρίον) κείμενον.

Κερατιά χωρίον Ἀττικῆς τὸ πάλαι Φύρνη ἐκλήθη Πύρνη εἰς τὴν παρεκμήν, ὁ τόπος περιέχει πολλὰς κερατῶνας, οἱ δὲ κατοικήσαντες τὸν τόπον Ἀλθανοὶ μεθέρησαν τὴν Πύρνην Κερατιάν· διότι πρὶν Ἀλθανιστὶ λέγεται τὸ Κεράτον.

Χατῶρι, χωρίον Ἀττικῆς, ὅπου συνέθη αἰματώδης μάχη, εὐρεθὲ εἰς χειρὸς γραφῶν παλαιῶν λέξις Ἀχερῶρι παρὰ τὸ Ἀχεροῦς τῶν παλαιῶν.

Κωλιάς, σήμερον ἅγιος Γεώργιος· λόφος κείμενος δυτικῶς ἀπὸ τοῦ τῆς Σιλαμίνος συμβιβάζεται τοῦτο μετὰ τοῦ Ἡροδότου λέγοντος αὐτῶν δὲ ναυαγίων (ἐκ τῆς ἐν Σιλαμίνι ναυμαχίας) πολλὰ ὑπολαβῶν, ὁ ἄνεμος ζέφυρος ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἑλὶνα τὴν καλουμένην Κωλιάδα (ὁὐρην Κερ. 96).

—Καὶ μετὰ τοῦ Πλουτάρχου ἀπέχει σταδίων· εἰκοσι Κωλιάς· εἰς ταύτην κατήνεχεν ὁ κλύδων τὰ νουτύγια βιβ. μετὰ τοῦ Στεφάνου Βυζαντίου. Κωλιάς ἄρα ἦτοι φαληροὶ ἀκτὴ.

Ὁ Κολωνός δὲν ἦτο ὁ λόφος τῆς Ἀκαδημίας, ὡς τινες ἐνόμισαν· διότι ὁ Κολωνός ἦτο ἡ εἰς ἄδου κατάβασις, καθὼς καὶ τὸ Τάιναρρον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ἀλλὰ χάριν τούτου ἐπείπε νὰ ὑπάγῃ ἄλλον τι βαθύ, ἢ ὑπόγειον λείπονται ἐκ τοῦ λόφου τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Τιμων ἀπετὸρβη ὡς μισάνθρωπος εἰς τὸν ἔρημον τὸν Κολωνόν· κατὰ τὸν Πλουτάρχον· ἐκεῖ ἔκειτο Ἡρόδος Τιμωνες.

Εἰ τὸν Κολωνόν κατέφυγεν ὡς τόπον μεταγωγῆς καὶ καταδικῆς ὁ Οὐδ. πους, ἀρ' οὐ ἐβεβαιώθη τὸ δυστύχημα τῆς συζύγου του

Ἀλλ' ἡ Ἀκαδημία ἦτο τόπος πολυάνθρωπος· διὰ τὸ σχολεῖν τοῦ Πλάτωνος, κατάρτιος καὶ διασκεδαστικῆς· ἄρα δὲ ἀρμόζει εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα τοῦ Κολωνοῦ.

Ποῦ τοῖον κεῖται ὁ Κολωνός· ἀνθεν τῆς Γυθείας, (παρὰ τοὺς εὐφωλιούοντας ἐκπαύθη γύρος) ἔθεν καὶ εἰς τὰ τουρκικὰ κατὰ καὶ χριστιανικὰ εἰλέγετο ἀποφωλιά. Ἐκεῖ ὑπαρχει παρ' οὐτὴν ὁπλὴς ἄλλον βαθύ πλησιον δὲ βουνόν· ὁ πύργος δὲ τοῦ Τιμωνος κεῖται κάτω τοῦ βουνοῦ πρὸς δυσμὰς, ὅπου καὶ τὰ εἰρήνεια φαίνονται. Ἐκ τοῦ Κολωνοῦ αὐτοῦ Μίτων ὁ ἀπρονόμος παρετήρει τὸν οὐρανόν (Ἀριστοτ. ἐν Ὀρ.). Ὁ Φαεινός διδάσκαλος τοῦ Μέτωνος ἀπὸ σοῦ Λυκαβητοῦ παρετήρει καὶ συνέεστη· ὁ δὲ Κολωνός προκάθηται τοῦ Λυκαβητοῦ ὡς ὑψηλοτέραν καὶ εὐρυχωροτέραν ἔχων θέαν.

Ἀλλ' ὁ χαμηλὸς λόφος τῆς Ἀκαδημίας ἀρμόζει εἰς ἀπρονόμικας παρατηρήσεις.